LUMINA DIN CHILIA DE LA PETRU VODĂ

Amintiri și mărturii despre Părintele Justin Pârvu

Ediție îngrijită de
Arhim. Hariton Negrea

DOXOLOGIA
Iași, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Lumina din chilia de la Petru Vodă : amintiri şi mărturii despre Părintele Justin Pârvu / ed. îngrij. de arhim. Hariton Negrea. - Iaşi : Doxologia, 2026
ISBN 978-630-301-347-3
I. Negrea, Hariton (ed. îngrij.)

2

Redactor: Marta Grădinaru
Tehnoredactori: Ștefan Adăscăliţe, Alina Andrei
Design copertă: Ștefan Pintilie
Foto copertă: © Cristina Nichituș Roncea
Prepress: Leonard Lunguleac

Editura Doxologia, Cuza-Vodă, 51, 700038, IAȘI
Tel.: +40 374704804
E-mail: editura@doxologia.ro
Editura Doxologia

© Doxologia, 2026
ISBN: 978-630-301-347-3

Cuprins

Părintele Justin în rândul credincioșilor 9

Părintele Justin în viața mea 14

„Părintele Justin Pârvu, sfântul vieții mele" 36

Biserica de aramă, din căușul muntelui 51

„Am cunoscut un sfânt" 64

„Cu adevărat, omul lui Dumnezeu a fost acesta!" 71

„Un om pe care mulți îl regretă" 79

Minuni, mărturii și evocări 81

Rugăciunea părintelui Justin către Maica Domnului

Măicuța Domnului, rămâi cu mine,
Nu mă lăsa în ceas de chin.
În temniță, cu ziduri grele,
Fii tu lumina dintre ele.
Când toți m-au părăsit pe rând,
Tu nu pleca, rămâi în gând.
Ascunde-mă sub sfântul tău veșmânt
Și du-mă în pace către Domnul Sfânt.
Amin.

Părintele Justin
în rândul credincioșilor

Arhimandritul Hariton Negrea,
starețul Mănăstirii „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”,
Petru Vodă

Dragostea față de oameni a fost virtutea primară care a stăpânit sufletul părintelui Justin, putându-se afirma că aceasta a început din fragedă vârstă monahală și a durat până la sfârșitul vieții. Mănăstirea Durău, care i-a deschis ușa spre a învăța viața monahală, a fost cea în care a cunoscut duhovnici cu rugăciune puternică, profund implicați în problemele credincioșilor, care au fost pentru tânărul novice Iosif un exemplu de urmat în viața duhovnicească. A crescut și s-a format în viața monahală cu deschidere față de oameni, față de cei care erau împresurați de probleme și de suferință, dar și față de cei care doreau aprofundarea vieții duhovnicești.

Atașamentul părintelui Justin față de oameni se poate considera a fi o portiță pe care i-a deschis-o mama sa credincioasă, care l-a crescut cu multă frică de Dumnezeu și care, purtându-l pe mezinul Iosif la slujbele bisericilor și ale mănăstirilor, l-a pus în mijlocul problemelor societății contemporane. Astfel, în momentul intrării în mănăstire, tânărul Iosif se

confruntase deja cu problemele societății, ale creștinului care se luptă să-și păstreze valorile tradiționale în mijlocul influențelor care îl împresoară.

Părinții trupești și cei spirituali au avut un rol important în viața de formare a lui Iosif, dar și în viața părintelui Justin, rămânând cu o moștenire, care s-a remarcat prin integritate morală pe tot parcursul vieții, dar și cu o deosebită deschidere spre comuniune cu oamenii. Astfel, a fost mereu în mijlocul credincioșilor ca un sfătuitor, ca o lumină care povățuia oamenii spre făgașul duhovnicesc, spre Dumnezeu. Nu era o formalitate făptuită dintr-o constrângere, ci era dăruire, era viață autentică în Hristos spre călăuzirea celor care aveau nevoie, urmând cuvântul Apostolului: „Cu cei slabi m-am făcut slab, ca pe cei slabi să-i dobândesc, tuturor toate m-am făcut, ca în orice chip să mântuiesc pe unii" (I Corinteni 9, 22).

Hirotonia a adus o mai mare asumare a responsabilității a vieții duhovnicești, care cuprindea un angajament mai mare față de credincioși, față de cei care îl căutau împovărați de durere. Hirotonia însemna pentru părintele Justin asumarea problemelor credincioșilor și implicarea în rezolvarea acestora, care erau atârnate de jertfă și de dragoste. Suferința pe care a trăit-o de-a lungul vieții i-a adus o mare deschidere față de oameni, față de durerile lor, față de neputințele lor și față de dorința lor de a se îndrepta către Dumnezeu.

La nivel vizibil, omul se reculege în preajma duhovnicului, își poate manifesta respectul și evlavia față de preotul la care își face mărturisirea periodic, în special când aceștia sunt puși în dureroasa încercare a unor boli care le stăpânesc trupul. Acesta nu este un ritual pe care omul îl întreprinde ca pe un act ce trebuie susținut pentru a avea o anumită stare empirică sau pentru a căuta o anumită stare de purificare. Acestea

îndepărtează omul de esența a ceea ce este duhovnicul sau de ceea ce ar trebui sa fie relația dintre ucenic și duhovnic. Mărturisirea durerii, a neputinței la taina Sfintei Spovedanii face din duhovnic un mijlocitor în fața lui Dumnezeu pentru cel care își pune încrederea în el. În această ipostază a fost părintele Justin de nenumărate ori, fiind alături, mijlocind cu stăruință în rugăciune pentru cei care îi cereau ajutorul. Sunt multe exemple în care părintele Justin a fost cel care s-a jertfit fără măsură pentru cei bolnavi, implicându-se direct în povara bolii, pe care o purtau cei care îl căutau pentru ajutor. Răspunsul lui Dumnezeu față de dragostea și jertfa sfinției sale pentru cei în suferință înduioșa pe cei suferinzi prin vindecare sau prin asumarea crucii de a purta boala.

Duhovnicul, ca mijlocitor între Dumnezeu și om, este martorul la lucrarea Duhului Sfânt, care are puterea de a transforma omul, spre a deveni un cunoscător profund al tainelor lui Dumnezeu – aceasta era esența relației pe care părintele Justin o avea cu toți credincioșii. Relația duhovnicească Îl are la bază pe Duhul Sfânt și puterea Lui de a-Și săvârși activitatea, fără a denatura unicitatea pe care Dumnezeu i-a oferit-o fiecărui om la creație. Acest lucru aprofunda părintele Justin, lucrând cu fiecare om după structura sa sufletească, oferindu-i multă libertate. Ca duhovnic, nu împovăra, ci despovăra, ca preot se sacrifica pe sine, iar ca monah era într-o continuă asceză. Oamenii l-au iubit datorită lucrării pe care Duhul Sfânt o avea în persoana părintelui Justin, erau atrași de harul care lucra în dânsul. Era mereu viu, într-o continuă lucrare pentru oameni, pentru Dumnezeu.

Mărturisirea, care este un act de căință și regret față de greșelile săvârșite, este făcută lui Dumnezeu, iar duhovnicul este martorul la procesul de îndreptare al omului. Din acest

punct de vedere, încrederea în harul care lucrează în duhovnic de la taina hirotesiei ar trebui să fie nemărginită. Prezența duhovnicului la procesul de transformare al ucenicului și asumarea greșelilor acestuia devin cutezanța prin care cel care și-a luat jugul preoției pășește pe pragul sfințeniei. În această perspectivă poate fi încadrată lucrarea părintelui Justin cu ucenicii, dar și cu oamenii în general, sfinția sa asistând prin rugăciune, jertfă și dragoste la schimbarea lăuntrică a multor oameni.

Față de tineri avea o aplecare duhovnicească deosebită, înțelegându-le frământările și nevoile, deoarece îndreptarea omului și restaurarea lui în sânul Bisericii nu este posibilă fără mijlocirea și ajutorul duhovnicului, care nu se poate limita la o simplă explicație a acestor cuvinte. Circumstanțele relației ucenicului cu duhovnicul nu este mărginită la o relație ce se bazează pe lumea văzută, este indispensabil ca această relație să fie clădită mai mult pe latura duhovnicească, iar tinerilor care aveau deschidere spre aprofundare duhovnicească, părintele Justin le deschidea portița cunoștințelor și experiențelor sale duhovnicești.

Cei care au trecut pragul chiliei părintelui Justin sunt martorii care au trăit alături de sfinția sa clipe de neuitat. Întâlnirea cu sfinția sa le-a schimbat viața multora dintre ei. Prioritar acestora este mărturia mijlocirii rugăciunii pe care părintele Justin adesea o făcea pentru cei care erau în suferință, fără circumstanțe atenuante față de propriile nevoi sau dorințe, deoarece era într-o continuă stare de jertfă pentru aproapele, purtând pentru fiecare în parte durerea care îl măcina.

Asumarea acestei părtășii la suferința oamenilor a făcut din părintele un duhovnic iubit și căutat de oameni pentru diferite probleme, fiecare având siguranța că Dumnezeu lucrează

prin cuvântul sfinției sale. Nimeni nu pleca nemângâiat, nimeni nu pleca fără o fărâmă de speranță, toți se bucurau de întâlnirea plină de dragoste a părintelui Justin.

Trăsătura pe care părintele Justin a dobândit-o prin suferința de care a avut parte în viață a fost înțelegere față de neputința umană. Prin îngăduința față de oameni, s-a făcut iubit de aceștia și căutat pentru mărturisire și sfaturi. Toți se simțeau bine în preajma părintelui Justin prin această trăsătură care ascundea harul dobândit prin asumarea suferinței. Se poate spune că Dumnezeu i-a dat darul prin care oamenii simțeau atenuarea durerilor și a problemelor, dar și transformarea acestora în bucurie. Deschiderea părintelui Justin de a îmbrățișa necazurile celor care îl căutau le schimba starea sufletească.

Încrederea oamenilor în cineva care depășește limita umană prin rugăciune, smerenie, dragoste și jertfă este cuprinsă între paginile acestei cărți, care a fost dedicată faptelor părintelui Justin, ca pe o datorie a noastră față de sfinția sa. Din acest punct de vedere, cartea de față poate fi considerată o faptă de răsplată pentru osteneala de duhovnic, pe care a avut-o față de acest popor, mereu supus la încercări grele.

Adresez o mulțumire din suflet pentru cei care au contribuit la această carte, îi voi pomeni permanent în rugăciunile mele și rog pe Bunul Dumnezeu și pe Maica Domnului să le dăruiască harul ceresc, lumina necreată și sfințirea sufletelor în Împărăția lui Dumnezeu. Îmi pun cu smerenie încrederea în Dumnezeu că ne vom întâlni, după vremuri, în familia duhovnicească a părintelui Justin.